

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 185/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Duditša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, IČO 36 833 533, v mene ktorej koná prokurista a advokát Mgr. Michal Bizoň, LL.M., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 11/2018 z 20. júna 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 ObdoV 13/2019 z 24. septembra 2020 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 ObdoV 13/2019 z 27. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v spojení s opravným uznesením označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a z napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

Predmetom konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 Cbi 32/2010 bola žaloba sťažovateľky o vylúčenie nehnuteľností vedených na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], z konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby, a. s. Nitra. Krajský súd rozsudkom č. k. 10 Cbi 32/2010 z 28. júna 2012 žalobe vyhovel a uložil žalovanému vylúčiť zo súpisu majetku úpadcu predmetné nehnuteľnosti.

3. Na základe odvolania žalovaného najvyšší súd uznesením č. k. 2 Obo 6/2013-326 z 26. februára 2014 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru najvyššieho súdu nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky [v súčasnosti MH Manažment, a. s. (ďalej len „fond“)] a Vodohospodárskymi stavbami. Predmetom dohody neboli vzájomné pohľadávky medzi fondom a Vodohospodárskymi stavbami, a preto nemohlo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok a z tohto dôvodu ani k započítaniu pohľadávok. Úpadca postupoval pri predaji privatizovaných nehnuteľností v rozpore s § 19a zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“). Sťažovateľka svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložila neplatnými zmluvami.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 10 Cbi 32/2010-441 z 21. septembra 2016 žalobu sťažovateľky zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd ako odvolací súd uznesením č. k. 2 Obo 35/2016 z 30. januára 2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľka na pojednávaní 3. mája 2018 navrhla doplniť dokazovanie výsluchom predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľností. Krajský súd tento návrh nepripustil a rozsudkom č. k. 10 Cbi 32/2010-526 z 3. mája 2018 žalobu zamietol.

6. Na základe podaného odvolania najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Na základe podaného dovolania najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu a uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) V napadnutých rozhodnutiach je skutočnosť, že sťažovateľka nebola dobromyseľná, odôvodnená tým, že keď neboli dobromyseľní predchádzajúci vlastníci nehnuteľnosti, tak v dobrej viere nemohla byť ani sťažovateľka. Podľa sťažovateľky mala byť rozhodujúca jej dobrá viera, a nie dobrá viera jej predchodcov. Ak by predchádzajúci vlastníci nehnuteľností neboli dobromyseľní, to ešte bez ďalšieho podľa sťažovateľky neznamená, že by sťažovateľka v čase nadobudnutia nehnuteľností nebola v dobrej viere.

b) Podľa sťažovateľky jej dobrú vieru nemôže vyvracať ani fakt, že nehnuteľnosti nadobudla darovacou zmluvou od svojich rodičov.

c) Odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, súd prvej inštancie bez doplnenia dokazovania žalobu sťažovateľky zamietol a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a označil dôkazné návrhy sťažovateľky za bezpredmetné. Sťažovateľka nechápe, ako môže byť jedno rozhodnutie súdu prvej inštancie nesprávne pre nedostatočne zistený skutkový stav a druhé rozhodnutie správne za rovnako zisteného skutkového stavu. Toto sa podľa sťažovateľky logicky vzájomne vylučuje.

d) Sťažovateľka nad rámec svojej dobrej viery chcela preukazovať aj dobrú vieru predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľností výpoveďou svedkov manželov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] týkajúcou sa okolností predchádzajúcich prevodov, ktoré „sa naviac uskutočnili pod dozorom súdnej exekútorky JUDr. Šupovej“, ktorú sťažovateľka navrhla tiež vypočuť. Bez vypočutia týchto svedkov sťažovateľka zastáva názor, že nemala ani najmenšiu šancu preukázať dobrú vieru jej právnych predchodcov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Napadnutý rozsudok a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné, najmä v otázke jej dobrej viery pri nadobudnutí vlastníctva nehnuteľností, v dôsledku čoho došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky označených v záhlaví tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

10. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohla) domôcť využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

11. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 11/2018 z 20. júna 2019, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým krajský súd žalobu sťažovateľky zamietol, bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľkinej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

13. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

14. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchytil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 13/2019 z 24. septembra 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 1 ObdoV 13/2019 z 27. októbra 2020 s ústavou.

15. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v dovolaní v súvislosti s vadou podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) namietala nedostatky odôvodnenia a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, že odvolací súd pri posudzovaní princípu dobrej viery v súvislosti s nadobudnutím nehnuteľností postupoval formalisticky, a taktiež sa nestotožnila so zamietnutím jej návrhu na doplnenie dokazovania vypočutím ňou navrhnutých svedkov. Vypočutie týchto svedkov malo podľa názoru sťažovateľky pre potreby tohto konania nenahraditeľnú úlohu pri objasnení jej dobromyseľnosti.

16. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Strana v spore má právo predkladať súdu návrh na vypočutie ďalších svedkov na účely preukázania jej tvrdení, že sporné nehnuteľnosti nadobudla v dobrej viere, avšak súd nemá povinnosť vyhovieť každému návrhu strany, pokiaľ tento návrh na vykonanie dokazovania nepokladá za nevyhnutný. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi stranou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov.

17. V súvislosti s ustálenou judikatúrou ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nespĺňa požiadavky čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 198/2020).

18. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých sa uvádza: *„Dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.“* (z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 105/2019, rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 54/2019).

19. Najvyšší súd uzavrel, že v danom prípade postup odvolacieho súdu v konaní nemožno hodnotiť ako nesprávny procesný postup, keď nevykonal všetky dôkazy navrhnuté sťažovateľkou (vypočutie ďalších svedkov na účely preukázania jej dobromyseľnosti pri nadobúdaní sporných nehnuteľností). Vyhodnotenie súdu, že nie je potrebné vykonať dôkaz – vypočúť sťažovateľkou navrhnutých svedkov v odvolacom konaní, nie je nesprávnym procesným postupom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne konkretizuje, prečo sťažovateľka sporné nehnuteľnosti nenadobudla v dobrej viere, a fakt, že odvolací súd k tejto otázke považoval vykonanie navrhnutých dôkazov sťažovateľkou (výsluch navrhnutých svedkov) za bezpredmetné, nie je možné kvalifikovať ako nesprávny procesný postup. V danej veci odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo dospel k záveru, že sťažovateľka svoju dobromyseľnosť nepreukázala a preukázať ani nemohla. Keďže u sťažovateľky jej dobromyseľnosť pri nadobudnutí sporných nehnuteľností nebola preukázaná, nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 sa na danú

vec nemôže vzťahovať. Ústavný súd už len dodáva, že aj podľa vyslovených názorov v uvedenom rozhodnutí ústavného súdu podstatným dôvodom na eventuálny odklon od striktného uplatňovania zásady „*nemo plus iuris*“ musí byť výnimočnosť okolností, ktoré založia dobromyseľnosť nadobúdateľa s následkom jej prevahy nad ochranou pôvodného vlastníka. Nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že súčasťou princípu materiálneho právneho štátu je nielen možnosť, ale aj povinnosť súdu vykladať právne normy ústavne súladným spôsobom s prihliadnutím na princíp elementárnej spravodlivosti. Z tohto dôvodu konajúci senát ústavného súdu úplne nezavrhuje mimoriadne výnimočnú možnosť poskytnutia ochrany práv dobromyseľným nadobúdateľom, prioritne však k tejto otázke pristupuje zdržanlivo (I. ÚS 510/2016).

20. Ústavný súd v súvislosti s dovolacou námietkou sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP uzatvára, že v posudzovanej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní, posúdil dovolací súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, konfrontoval ich so závermi všeobecných súdov, z čoho vyvodil, že dovolanie sťažovateľky uplatnené podľa § 420 písm. f) CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho odmietol, keďže súdmi ustálený skutkový stav veci plynúci z vykonaného dokazovania nie je neudržateľný.

21. Závery, ku ktorým najvyšší súd dospel v napadnutom uznesení, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky formulovanými v podanom dovolaní spočívajúcimi v nesprávnom hodnotení dôkazov a nevykonaní všetkých navrhnutých dôkazov vysporiadal ústavne udržateľným spôsobom. Z ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka nebola pri nadobudnutí sporných nehnuteľností dobromyseľná. Možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka nie je pravidlom, ale len výnimkou z pravidla. Sťažovateľka nadobudla predmetné nehnuteľnosti na základe právnych úkonov, kde na začiatku bol pôvodným vlastníkom úpadca, ktorý nadobudol predmetné nehnuteľnosti od fondu na základe privatizačnej zmluvy. Úpadca postupoval pri predaji privatizovaných nehnuteľností v rozpore s § 19a zákona č. 92/1991 Zb., keďže získanými prostriedkami prednostne neuhradil svoj záväzok voči fondu. Úpadca vedel o obmedzeniach a povinnostiach, ktoré platia pre nadobúdateľa majetku štátu podľa zákona č. 92/1991 Zb., a vedel, že v prípade, ak nebudú dodržané podmienky § 19a predmetného zákona, akýkoľvek predaj majetku bude neplatný.

22. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ďalej vyplýva, že [REDAKOVANÉ] ako predseda predstavenstva úpadcu previedol pred vyhlásením konkurzu takmer celý majetok úpadcu na tretie osoby, pričom časť nehnuteľností nadobudol on sám a jemu blízke osoby. Vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré predchádzali rozpredaju majetku úpadcu, konanie [REDAKOVANÉ] odvolací súd označil za také, ktoré nie je možné považovať za konanie v dobrej viere, a toto konanie kvalifikoval ako konanie rozpore s dobrými mravmi. Keďže [REDAKOVANÉ] s manželkou sporné nehnuteľnosti nemohli objektívne nadobudnúť na základe dobrej viery, nemohli ani v dobrej viere tieto nehnuteľnosti darovať ich dcére a táto ich nemohla v dobrej viere prijať.

23. K námietke sťažovateľky, že nebolo vyhovené jej návrhu na doplnenie dokazovania (výsluch svedkov manželov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a súdnej exekútorky JUDr. Šupovej ku skutočnostiam týkajúcim sa predchádzajúcich prevodov nehnuteľností), najvyšší súd skonštatoval, že sťažovateľka neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli predmetom dokazovania už v predchádzajúcom konaní, a preto vyhodnotil túto námietku ako bezpredmetnú. Ústavný súd konštatuje, že ani prípadný výsluch sťažovateľkou navrhnutých svedkov by nič nemohol zmeniť na skutočnosti, že okolnosti týkajúce sa rozpredaja majetku úpadcu nebolo možné považovať za konanie v dobrej viere, [REDAKOVANÉ] ako predseda predstavenstva úpadcu s manželkou nehnuteľnosti nemohli nadobudnúť v dobrej viere a v dobrej viere ich nemohli darovať ani svojej dcére.

24. Vzhľadom na už uvedené najvyšší súd nezistil, že by zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by sťažovateľke znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd skonštatoval, že dovolanie sťažovateľky uplatnené podľa § 420 písm. f) CSP smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebolo prípustné, a z tohto dôvodu ho odmietol.

25. Ústavný súd konštatuje, že závery vyplývajúce z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie sú ústavné neudržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

26. V tejto súvislosti ústavný súd v závere uvádza, že v konaní o individuálnej ústavnej sťažnosti nie je úlohou ústavného súdu posudzovať silu argumentov, ale spôsob, akým ich súdy posúdili. Tento spôsob musí napĺňať účel ochrany základného práva na súdnu ochranu, čo znamená že musí byť preskúmateľný, a nie svojvoľný (arbitráry). Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (porov. uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 194/2019 z 31. marca 2020, ako aj I. ÚS 350/08).

27. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

28. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že [REDAKOVANÉ] s manželkou sporné nehnuteľnosti nemohli v súvislosti s okolnosťami rozpredaja majetku úpadcu objektívne nadobudnúť na základe dobrej viery, nemohli ani v dobrej viere tieto nehnuteľnosti darovať ich dcére a táto ich nemohla v dobrej viere prijať, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že

absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky.

29. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemá takú intenzitu, že by to znamenalo zásah do označených práv sťažovateľky. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 13/2019 z 24. septembra 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 1 ObdoV 13/2019 z 27. októbra 2020 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu